

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Kasım 2015

Sayı: 209

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Silahların gölgesindeki AKP'nin zaferi işçi sınıfına vız gelir!

AKP'nin onlara göre başarılı siyasetinin kazanımı ne olacak gelecek günler gösterecek ama bedelinin ne olduğunu yaşadık. Keskin nişancı kurşunuyla ölen çocuklar, gençler, yaşlılar, parçalanmış gençler, asker, polis cenazeleri, bombalanan mahalleler, yıkılan evler, sokağa çıkma yasakları, kapatılan yollar, beyaz toros tehditleri, canlı bomba kaygısı, korku ve korku...

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Kendilerinin devlet eliyle yarattığı, PKK'nin de taraf olduğu, kitleleri terör ekseninde oy vermeye zorlama siyaseti, beklediklerinin ötesinde de o kadar başarılı oldu ki, MHP'den 2 milyona yakın, HDP'den 1 milyonu aşkın oyla birlikte, 4 milyonu aşkın oyu kendilerine çektiler.

Emekçiler, terör ve ekonomik kriz cenderesinde sıkıştırıldı ve "istikrar" vaadeden, geçmişte de bunu sağlamış olan AKP'ye yöneldi. Milyonlar için kimin ya da hangi partinin iktidarda olduğundan, işini koruması, ailesini geçindirmesi daha önemli. Üstelik komşu ülkelerin durumuna bakıldığında ve kıyaslandığında, Türkiye'nin hem karşı karşıya olduğu sorunlar hem de çok daha iyi konumda olması, kitleleri değişiklikten yana olmaya cesaretlendirmiyor. Bir de buna haziran seçimi sonrasında, oyunu arttıran partilerin olumlu hiç bir değişiklik yapamadığı eklenirse, değişiklik isteği daha da sönükleşti.

Emekçiler, kendi çıkarlarını savunan hiç bir parti olmadığını farkında. Başbakan, "beyaz Toros" ile tehdit etmedi; açık açık tek başlarına iktidar olmazlarsa terörü, bir siyaset olarak sürdüreceklerini söyledi. Başbakan, işçiye gelecek yıl için 1.300 lira asgarı ücret vaat etti ama patronlara 50 bin-100 bin lira karşılıksız para, işçinin ücret ve sigorta ödemesi olmayan beş yıl vergisiz tatlı kazanç yolları önerdi. Yani patronlar vurgun yapacak, işçiye damlatacaklar, aksi takdirde gençler çatışmalarda ölmeye devam edecek, işçinin emeği bombalara gidecek, kısaca eskisi gibi devam edecek. İşini, yaşam düzeyini koruma derindeki emekçiler, her söyleneni çok iyi anladılar.

Üstelik, son dönemde düzen açısından yapıcı bir muhalefet siyaseti izleyen CHP, emekçi kitlelere umut verecek bir durumda değil. CHP kadrolarının hala önemli bir kesimi, eski kibirli ve üstün bakan tutumlarını sürdürüyor. Yaptıkları eleştiriler, eski konumlarını kaybetmelerinden, emekçiler de böyle olduğunu biliyor ve haklı olarak kendine yakın görmüyor.

Seçim öncesinde kendilerini AKP'yi geriletecek tek siyasi güç olarak gösteren HDP'nin büyük oy kaybı, kendine yönelen Kürt kitlelerini bile ikna edemediğini gösteriyor. Hiç de gizli olmayan AKP'nin siyasi çizgisinin adeta ortağı gibi hareket eden Kandil yönetimi, sonuçta iddiasının tam tersi bir işe yaradı ve HDP, AKP'ye güç akıtan bir parti durumuna geldi.

Bu kadar belirsiz, korku ve kaygı oluşturan, ekonomik kriz tehlikesini büyüten bir ortamda emekçilerin var olan durumu koruma kaygısıyla oy vermesi anlaşılır. Ancak istedikleri sonucun ortaya çıkmasını sağladıklarını söylemek çok zor.

Hem Ortadoğu'da gelişen savaş ve bunun Kürt sorununu da etkilemesi hem de Türkiye'yi daha fazla etkilemeye başlayan dünya ekonomik krizi ve bunun ülke içindeki ekonomik zıtlıkları keskinleştirmesinin neden olduğu siyasi çatışmalar, tam aksine daha da artabilir. Emekçilerin önünde gerçekte, mücadeleyle hak alan metal işçileri gibi kendi sınıf temellerinde mücadeleden başka seçenek yok. (03.11.2015)

Emekçinin Gündemi

İslamcı şiddet Suriye siyasetinin sonucudur!

Diyarbakır bombaları, Suruç ve ardından Ankara'daki intihar saldırıları, islamcı şiddetin tırmanışını gösteriyor. AKP hükümetlerinin, Suriye siyasetinin sonuçlarını da.

Suriye'deki iktidarın yıkılması için sözde cihada giden gençlerin, Kürtlerin ölmesine göz yumun, islamcı örgütlere askeri ve siyasi destek veren hükümet, Batının artan baskısı sonucu siyaset değiştirince Türkiye, artık islamcı örgütlerin hedefi haline geldi.

İslamcı şiddetin yaptığı katliamlar ilk defa olmuyor. 1990'larda Kürt mücadelesine karşı devlet eliyle güçlendirilen ve cinayetler işleyen Hizbullah, kontrolden çıkınca, mezar evleri basılıp denetime alınmıştı. Bugün benzeri İŞİD evlerine yapılıyor.

İslamcı militanları, “öfkeli gençler”, “dindar ve kindar nesil” olarak teşvik eden devlet kodroları ve siyasiler, aslında bu geçmişi çok iyi biliyor. Onları, çıkarlarına göre serbest bırakıyor, yönlendiriyor veya doğrudan kullanıp bir kenara atmayı da çok iyi biliyorlar. Sonuçta, kapitalist düzenin neden olduğu toplumsal vahşetlere öfke duyan gençler, canlarını, inandıkları değerler uğruna verip aileleri onların ardında perişan olurken, düzen yerinde durmaya hatta daha da vahşileşmeye devam ediyor.

Filistin'deki İsrail ordusunun katliamları için kısa bir süre önce atıp tutan siyasiler, şimdi Suriye için atıp tutuyor.

İslamcılığı bir çözüm olarak görenler; Filistin, Afganistan, Irak, Suriye ve yeniden Filistin için dönüp duruyor.

Ortadoğu'nun her tarafında iç savaş, ölüm ve göç var. Ancak hiç biri kapitalizmin neden olduğu bu vahşeti sona erdiremiyor. En iyi haliyle iktidarlar değişse bile kapitalist düzen yerinde kaldığı için kitleler için yararlı bir çözüm sağlanamıyor.

En radikal görünen ve davranan islamcı örgütler bile aynı durumda. İslami bir yönetim

Emperyalist devletler, neden oldukları savaşı Rusya'ya, göçü de Türkiye'ye yıktı.

AKP hükümeti ise bugüne kadar göz yumduğu, bebeklerin, çocukların denizlerde boğulduğu göçü engellemek karşılığında, kendi burjuvazisine çıkar sağlama derdinde. Avrupa Birliği ile yapılan pazarlıkta, Suriyelilerin adı bile geçmiyor. AKP'nin, doğrudan sebeplerinden biri olduğu savaştan kaçanların sırtından, kendi burjuvazisine çıkar sağlamak için pazarlık

yapması iğrenç. Suriyeliler için daha iyi barınma, eğitim, beslenme olanakları değil de Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyelik şartlarının gündeme getirilmesi tam bir iki yüzlülük.

AKP hükümetleri boyunca komşu devletlere ilişkin bir çok sözde siyaset izlendi: “Komşularla sıfır sorun”, “Yeni osmanlıcılık”, “Açık

kapı”, “Startejik derinlik”, “Değerli yalnızlık” gibi süslü adların sonucu; bir kısmı ölümü göze alarak gitmek isteyen 3 milyon civarında sığınmacı ve gençleri kendilerini patlatarak katliam yapmaya yönlendiren islamcı şiddettir.

Emekçi kitleleri, ülkelerinin komşu Suriye, Irak gibi olmadığı için sevindirecek hale getiren bugünkü ortama neden olanların arasında, kapitalist kâr düzenin sürmesi için uğraşan devlet ve hükümet yetkililerinin bu siyasetlerinin de katkısı var. (02.11.2015)

kurmak üzere Suriye iktidarına karşı cihat için “baş şeytan” ilan ettikleri ABD'nin müttefiki Türkiye devletinden yardım alıyorlar!

Bu vahşi ortamda, petrol çıkmaya ve Batıya akmaya ve dev petrol şikretlerinin kasalarını şişirmeye devam ediyor.

Suriye'de, Batının ve ABD'nin onayıyla Rusya'nın devreye girmesi, iç savaşın yarattığı vahşetin sona erdirilmesinden çok göçün sona erdirilmesini amaçlıyor. Avrupa Birliği, kapılarına dayanan milyonlarca Suriyeliyi almamak için duvarlarını yükseltiyor hatta para harcamaya bile razı.

ORS işçileri, patrona geri adım attırdı

Bursa'da başlayan metal işçilerinin mücadelisinden etkilenen, Ankara Polatlı'daki Ortadoğu Rulman Sanayi (ORS) işçileri, Türk Metal'den istifa ederek kendi seçtikleri temsilcilerin tanınmasını istemişti. Patron, işçilerin taleplerini kabul edeceğini açıkladığı halde sözünü tutmayı işçi çıkardı. Ancak işçiler, yaptıkları eylemlerle arkadaşlarını geri aldırdı. Ağustosta yıllık izin dönüsünde patron, işçilerin hazırladığı protokolü tanımayıp "isteyen çıkabilir" restini çekerek kendi protokolünü dayattı. Bunun üzerine işçiler, üretimi durdurarak dışarı çıktılar. 177 işçi işten çıkarıldı.

İşçilerin direnişini kırmak isteyen ORS patronu ve sendikacılar, çeşitli ayak oyunlarına başvurdu, jandarmayı işçilerin üzerine saldırttı. İşçiler, desteğe gelen aileleriyle birlikte

jandarma şiddeti gördü. Buna rağmen direnişini bırakmadılar. Patronla işçi sözcüleri arasında yapılan görüşmelerde varılan anlaşmaya göre, atılan 177 işçiden 147'si geri alınacak. Görüşmelerde 8 maddeden oluşan bir protokol imzalandı. Protokolde anlaşma sağlanan maddeler şöyle:

*ORS yönetimi, işçilerin herhangi bir sendikaya üye olma veya olmama hakkına saygı duyacak.

*Grev süreci nedeniyle işbaşı yapmış çalışanlara geriye dönük hiçbir yasal işlem yapmayacak. İşçiler de bu sürece ilişkin sosyal medyada yazı veya resim paylaşmayacak.

*Devam eden kamu davaları dışında bugüne kadar şahsi yapılmış suç duyurularından ve davalardan feragat edilecek.

*İşyeri kurallarına riayet etmeyen çalışanlara İş Kanunu ve toplu iş sözleşmesine göre işlem yapılmaya devam edilecek.

*Daha önce yönetim tarafından yapılmasına karar verilmiş ek ödemeler planlanmış tarihlere işten ayrılmayanlara ödenecek. *10 Eylül saat 15.00'ten itibaren vardiya çalışması başlayacak. *İşten ayrılmış ve işe devam edenlere çalışılmayan süreler için ödeme yapılmayacak. *Yapılmış ve yapılacak ek ödemeler için yeni bir sözleşme yapılamayacak.

Bu anlaşmaya göre temsilcilerin bir kısmı dahil 33 işçi işten atılmış oluyor. Mücadelenin başını çeken öncü işçilerin dışarıda bırakılması elbette bir kayıp.

Direniş sözcüsü işçiler, eylemler nedeni ile işten atılmaları ya da taleplerin kabul edilmemesi halinde eyleme hazır olduklarını vurguladılar. "Bugüne kadar işten atılmakla tehdit edildik, Şimdi gücümüzü gördük, taleplerimiz kabul edilmezse yeniden üretimi durdururuz" dediler. (01.11.15)

Rakamlar, zorluğu anlatamıyor

İstatistik Kurumu, önceki üç yılın verilerini birleştirerek, bölgelere göre tüketim harcamasına ilişkin bir istatistik açıkladı. Buna göre hane gelirinden, gıdaya en çok harcama yapan İstanbul oldu. İstanbul'da aileler, gelirlerinin her 100 lirasının 24,5 lirasını gıdaya harcıyor. An az harcamayı her 100 liranın 2 ile 5 lira civarında, doğu ve güney doğu Anadolu yani Kürt illeri yapıyor.

Konut ve kira harcaması, benzer oranlarda ama gıda harcamasından daha fazla. Rakamın tersine döndüğü tek harcama türü alkollü içecekler.

Bu rakamlar, İstanbul'da yaşayanların daha iyi bir düzeyde olduğunu mu gösteriyor yoksa İstanbul'daki zenginlerin sayısının fazlalığını mı bilemiyoruz. Ancak hiç de yaşam düzeyinin daha iyi olduğunu göstermiyor. Sadece konut ve gıda gideri, gelirin yarısından fazlasını götürüyor.

Ulaşım ve ısınma eklendiğinde, geriye bir şey kalmadığı, eğitime giden her 100 liradan 3 ile 1.5 lira arasındaki para ile sağlığa harcanan 2 lira civarındaki para, anlatıyor.

Avrupa Birliği ülkelerinde ailelerin beslenmeye ayırdıkları miktar, gelirlerinin en fazla %10'u civarında. Üstelik çalışma saatleri daha düşük.

Emekçiler, her çok daha kötü koşullarda, çok daha uzun saatlerde çalışıp çok düşük alıyor, ek olarak da fiyatların yüksekliği nedeniyle adeta soyuluyor. Utanmaz siyasetçiler, birkaç yüz lira daha teklif ederek oy istiyor ama bu çarpık, soygun düzenin değiştirmekten söz etmiyorlar. (05.11.2015)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

İşçileri zor bir dönem bekliyor

Ankara'da yaşanan saldırıyla ilan edilen ulusal yas nedeniyle fabrikada, sabah girişte bayraklar yarıya indirilerek bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. İşçilerin çoğu saldırıyı kınarken bazıları da AKP ve MHP ağzıyla olayı oç alma olarak nitelendirdi.

Sonrasında, işçilerin konuşmalarında, olay ile ilgili medyada yayınlanan haberlerle AKP iktidarının her şeyden haberdar olduğu fakat hiçbir şey yapmadığı yönünde bir algı oluştu. Zaten ekonomik olarak iyice yıpranan işçiler, AKP'den uzaklaşarak cezalandırma yolunu seçebilir.

Son zamanlarda fabrika genel müdürü, işçilerin gittiği çay ocaklarına, sigara içme alanlarına ve yemekhanelere giderek onların yanına oturuyor, yemek ve çay sırasına geçiyor. İşçiler ne yapıyorsa, bir anlamda taklit ediyor. Bazı işçiler, o da bizim gibi diyerek bu davranışları onaylasalar da bazıları "gösteri yapıyor bizden haber çıkartmaya çalışıyor" diye temkinli yaklaşıyor.

Geçen sözleşme döneminde 500 işçinin işten çıkartılmasını ve işçilerin iş yükünün artmasını sağlayan ve daha sonra da durmayarak, üretim bölümlerindeki çalışma sistemlerini değiştirip işçilerin çalışmasını iyice zorlaştıran bu müdür idi. Çevre fabrikalardaki direnişleri bildiğinden, işçilerin mola alanlarına gelip onları rahatsız ederek bunun önüne

geçmek ve kendi uygulamalarını iyice yerleştirmek istiyor.

Öte yandan, 08.00-17.30 saatleri arasında çalışan biri, işten çıkartılınca, fabrikayı mahkemeye vererek haftalık 45 saatten fazla çalıştırıldıklarını ve bu fazla çalışmanın tazminini istemiş ve kazanmış. Şimdi bu arkadaşlar için yeni bir saat uygulamasına geçildi ve çıkış saati 17.00'a alındı.

Fakat bu arkadaşların şimdiye kadar olan çalışmalarının ödenmesi ile ilgili hiçbir şey yok ortada. İşçiler de işten atılmamak için bir şey söylemiyor. Sendikadan da bu konuda bir ses çıkmıyor.

Bu yıl imzalanan sözleşmeye göre Aralık ayından itibaren enflasyon artı bir puan zammı yansıtılacak. Fakat enflasyon, kalem tutan ele göre değişiklik gösterdiğinden düşük. Şimdiye kadar ikinci yıl zammı ile ilgili hiçbir mücadele olmadı fabrikada. Fakat şimdiden sonra olmayacağını garantisi yok.

İşçiler, her geçen gün artan fiyatlardan şikâyetçi. Eğer enflasyona yenik düşmek istemiyorsak artık ikinci yıl zammının belirlenmesi için de mücadele etmeliyiz. (Bir işçi)

Maden işçileri, dev şirkete karşı mücadeledir

Rize Çamlıhemşin ilçesinde bulunan Türkiye'nin en büyük metal madeninde 320 işçi grevde.

Bakır ve çinko üreten işletme Kanada kökenli çok büyük bir şirket olan First Quantum Minerals şirketine ait. 1989'da, devlet işletmesi olmaktan çıkmaya başladı, 2013'te tamamen bu şirketin sahipliğine geçti. Şirket, Zambiya, Moritanya, İspanya, Avustralya ve

Finlandiya'da da maden çıkarıyor. Peru ve Panama'da maden çıkarmak için hazırlık yapıyor. Yılda 1.4 milyon ton maden çıkaran ve işletmeyi Türkiye'nin 33'üncü en büyük şirketi haline 320 işçi, bunun karşılığını sıfır zam olarak alıyor.

Genel müdür, Ian Anderson'un sıfır zam teklifi yeni değil. İşçiler, 2001'den başlayarak bir önceki sözleşmenin yapıldığı 2013'e kadar benzer teklifle karşılaştı. 2009 yılında greve çıkıldı, 2013'te grev oylaması yapıldı. 320 sendikalı çalışmanın 309'u greve evet deyince, son anda toplu sözleşme imzalandı.

Maden işçilerinin ortalama ücreti 2.200 ile 5.000 lira arasında değişiyor. Yerin yüzlerce metre altında, en zor şartlarda ve diğer madenlerde gördüğümüz benzeri güvencesiz şartlarda çalışan işçilere zam vermek istemeyen patronlar, kendilerini çok güçlü görüyor. Bunun bir nedeni de elbetteki işyerinde örgütlü olan gerici Türk Metal sendikasının her yerde bilinen patron yanlısı tutumudur. Madenciler, grev silahını en iyi şekilde kullanmakta sonuna kadar haklılar. (01.11.15)

Siyasetin Gündemi

1 Kasım seçimi ve genel olarak seçim

Burjuva demokrasinin, özellikle de yarı veya hatta çeyrek burjuva demokrasinin olduğu Türkiye gibi ülkelerde seçimden bir ümit beklemenin ne kadar boşuna olduğunu bir defa daha somut olarak yaşıyoruz.

Her şeyden önce seçim kampanyası esnasında bol keseden verilen vaatler; kitlelerle alay eden, kitleleri enayi yerine koyan ve kitlelere karşı tamamen saygısız. En basitinden AKP'nin en önemli vaatlerinden biri olan asgari ücreti bin 300 lira yapacağı vaadi, seçim zaferlerinin hemen ertesi gününden itibaren tartışma konusu haline getirildi. Tıpkı taşeron işçilerinin kadroya alınması sözü gibi. Öte yandan, patronlara verecekleri para, hiç de tartışma konusu değil. Emeklilere verilecek zam vaatleri için de durum çok farklı değil. Bu bol keseden vaatler CHP ve diğer partiler için de geçerli.

Söz demokrasi ve demokratik haklara gelince seçimden sadece iki gün sonra; 71 gazetecinin işine son verildi, iki gazeteci sudan gerekçelerle, 44 bürokrat, Erdoğan karşıtı ve Gülen taraftarı oldukları nedeniyle “terörist” ilan edilerek tutuklandı, 54 hakim ve savcı Gülen taraftarı olmak nedeniyle açığa alındı. Daha da vahimi Kürt halkına karşı yürütülen savaş, baskı, şiddet, işlenen cinayetler aynen devam ediyor.

Seçim kampanyasına gelince; demokratik bir ortamda seçime katılan partilere en azından, yaklaşık olarak, programlarını ifade edebilmeleri için eşit olanak sunulur.

Yaşananların bununla hiçbir alakası yok. En basit örnek; devletin resmi kanallarında, Radyo Televizyon Üst Kurulu (RTÜK) verilerine göre, AKP'ye 30 saat, güya seçime katılmayan Erdoğan'a 19 saat, CHP'ye 5 saat, MHP'ye 1 saat 10 dakika, HDP'ye ise sadece 18 dakikalık hak tanındı. Tüm bunlara, havuz medyasının olanakları da eklenince demokrasinin D'sinin

bile olmadığı açıkça görülüyor.

Tüm bu anti demokratik uygulamalara ek olarak, AKP iktidarının, seçimden tam 3 gün önce kendi yasalarını bile çiğneyerek, Bugün ve Kanal Türk televizyon kanallarını ve Millet ile Bugün gazetelerini susturması var.

Yukarıda anlatılanlara daha çok şey eklenebilir. Ama bunlar bile AKP tipi bir burjuva düzeninin ne gibi bir sermaye ve sömürü düzeni olduğunu çok somut olarak gösteriyor.

Bunun ışığında “seçime katılmak gerekmiyor” sonucunu çıkarmak doğru mu? Kesinlikle hayır! Komünist devrimciler prensip olarak en küçük burjuva demokratik olanakları bile kullanıp bu sömürü düzenini, somut olarak her yönüyle teşhir etmeli. Örneğin Rusya'da komünist devrimci Bolşevikler, Çarlık döneminde bile seçime katılıp işçi sınıfının ve yoksulların haklarını savundular.

Daha da önemlisi, seçim döneminde, diğer zamanlardan daha geniş bir şekilde emekçilere ve yoksullara hitap edip “kurtarıcı aramanın” çare olmadığını ve tek çözüm yolunun üretimden gelen gücümüzü kullanıp patronların sömürü düzenine karşı adım adım hep birlikte mücadele etmenin gerekli olduğunu anlatmalıyız. Sakın bize “Türkiye’de böyle bir şey mümkün değil” demeyin. Bunun mümkün olduğunun en basit örneği metal işçilerinin 7 haziran seçimlerini bile beklemeden yaptıkları Mayıs-Haziran mücadelesi ve elde ettikleri haklardır.

% 49 ve hatta % 60 oy alsada, AKP'nin izleyeceği siyasetin patronların sömürü düzenini korumak olacağı kesin. İşte uygulayacağı bu siyaset nedeniyle 1 kasımda ona oy veren emekçiler de dahil olmak üzere, yarın uygulayacağı işçi düşmanı siyaset yüzünden ciddi bir mücadeleye geçebilirler ve işçi sınıfı için de tek yol budur. (03.11. 2015)

Uluslararası Gündem

İsrail-Filistin

Netanyahu'nun kışkırtmaları

İsrail başbakanı Netanyahu, İkinci Dünya Savaşında yapılan Yahudi katliamlarıyla ilgili yaptığı konuşmada, katliamın fikir babasının o dönemin Kudüs müftüsü olan bir Filistinli olduğunu söyledi ve büyük tepkilere yol açtı. Böylece soykırımın esas sorumlusu Hitler ve güruhu olmaktan çıkıyor.

Bu açıklama tek başına büyük bir saçmalık olarak değerlendirilebilir ama esas amacın sonuçları vahimleşen bir Filistin düşmanlığı olduğu göz önünde bulundurulduğunda, ne kadar feci olduğu görülüyor. Filistinliler arasındaki isyan hisleri, haftalardan beri o kadar büyüdü ki genç Filistinliler artık bir araba veya bir bıçakla önlerine gelen Yahudilere saldırmaya başladı.

Son haftalarda İsrail güvenlik güçlerinin yaptığı saldırılar sonucu 55 Filistinli öldürüldü ve 1.200'ü yaralandı. Diğer yandan genç Filistinlilerin saldırıları sonucu 8 Yahudi öldürüldü ve onlarca da yaralı var.

İsrail hükümeti gerçekleri inkar ederek, hiç utanmadan bu durumdan asla sorumlu olmadığını ve ona göre esas sorumluluğun genç Filistinlileri kışkırtan ve isyana teşvik eden Gazze ve Batı Şeria Filistin önderlerine ait olduğunu söylüyor.

Halbuki gerçekler ortada; onlarca yıldan beri Filistin kitlelerini baskı altında tutan ve topraklarını işgal eden İsrail devletinin askeri güçleridir ve bu

da emperyalist ülkelerin suç ortaklığıyla yapılıyor.

Netanyahu'nun son açıklamasına göre Avrupa'da Yahudilerin katlinin sorumlusu, dönemin Filistin müftüsü ve İsrail devleti masum bir kurban. İşte bu gibi açıklamalar asla kabul edilemez ve bu da insanları çileden çıkartıyor.

Bölgedeki gerginliğin artmasının esas nedeni, İsrail'in Filistinli kitlelere karşı sürdürdüğü savaş, Gazze ve Batı Şeria bölgelerine yerleştirilen Yahudi nüfusun artışıdır (bu sayı Batı Şeria'da 400 bine, Kudüs'teki Filistin bölgelerinde 200 bine tırmandı). İki halk arasındaki nefret duygularını esas tırmandıran, Filistinlilerin en

temel haklarını bile gasp eden, serbestçe dolaşımını engelleyen, topraklarına el koyan İsrail yöneticileridir.

Tüm bunlara ek olarak 26 kasımda, İsrail hükümetinin bir bakanı olan Tzipi Hotovely, açıkça bir kışkırtma yaparak esas hayalinin "İsrail bayrağının (Kudüs'teki) camiler bölgesindeki tepede dalgalanması olduğunu" söyledi. Bu gibi açıklamalar Filistinlilere geleceklere hakkında sıfır güvence verir! LO (30.10.2015)

Avrupa Merkez Bankası mali spekülasyon hizmetinde

Avrupa Merkez Bankası Başkanı Mario Draghi, 22 ekimde yaptığı açıklamada ekonomiyi desteklemek için "eğer elzem ise gerekli istek ve yeteneğe sahibim" diyerek 3 aralıktaki toplantıda para politikalarını gözden geçireceklerini belirtti.

Bu lafların somut anlamı şudur: Eğer gerekli ise yine para basıp piyasaya bir kez daha milyarlar sürecekler. Borsalar bu mesajı hemen değerlendirdi ani fırlamalar oldu.

Halbuki Avrupa Merkez Bankası'nın çeşmeleri sonuna kadar açık. Mart 2015'ten bu yana, borç satın alma diye bir program başlatıldı. Bu program dahilinde her ay, özel ve kamu sektöründen 60 milyar avroluk borcu satın alıyor. Böylece bankalara, milyarca avro fon aktarılıyor ve ek olarak bankalar, Avrupa Merkez Bankası'ndan sıfıra yakın faizle istedikleri kadar kredi alabiliyor. Tüm bu para, ne ekonomik büyümeyi ne de istihdam sahaları açmaya yarıyor. Çünkü kapitalistler üretime yatırım yapmıyor, artık kendi düzenlerine bile güvenleri kalmadı.

Draghi'nin borçların bir kısmını geri almak için harcadığı milyarlarca avro, mevcut spekülasyonları daha da artıracak. Yeni bir krize kadar da bu şekilde devam edecek. LO (30.10.15)

ABD:

Fiat Chrysler işçileri dayatmayı reddetti

Fiat Chrysler işçileri, Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikasının kabul ettirmeye çalıştığı şirket (FCA) yanlısı geçici sözleşmeyi yapılan oylama sonucuna göre reddetti.

İşçilerin çoğu, UAW liderlerinin verdiği hiçbir söze inmadığını açıkça belirtmiş oldu. Hele ki 2011’de UAW liderleri tarafından verilen, o yıl ikinci kademe işçilerinin terfi edileceği sözünün kocaman bir yalan olduğu ortaya çıktıktan sonra. Koskocaman bir yalan!

Teklif, ezici bir çoğunlukla reddedildi: %65 “HAYIR!” UAW liderleri yeni bir pazarlık yapmak için hiç zaman kaybetmedi, hemen bir günden birazcık uzun grev çağrısı yaptılar. Ardından son dakika, bir sürü vaatle dolu yeni bir sözleşme taslağı ile geldiler! Peki, en son taslakta gerçekten yeni bir şey var mıydı?

Elbette, küçücük de olsa değişiklik yaptılar: Biraz daha fazla ücret istediler. Bu şekilde işçiler, bu sözleşme talağını umut vaat eden yeni bir şeymiş gibi algılayacaktı. 7-8 senelik kıdemi olan birkaç ikinci kademe işçisi kısa bir süre sonra birinci kademeye terfi edecek, 5-6 yıllık işçilerin kademe yükseltmesi ise sözleşmenin bittiği tarihlerde yapılacaktı.

Ancak 5-6 ve 7-8 yıl kıdemli çok az işçi var. 2008-2011 ekonomik krizinden sonra otomotiv sanayideki çöküşü hatırlayın. İşçi alımı neredeyse durdurulmuştu. Dolayısıyla bu değişiklikten yararlanacak çok da fazla işçi yok. Diğerlerine verilen yalnızca bir söz var, o da 2019’da tartışılacak yeni sözleşmede belki kabul edilecek.

Bir kere yalan söyleyenin ikinci sözüne inanacak kadar aptal kim var?

Bu sözleşme taslağındaki en büyük açık; ilk teklif edilendeki

gibi, sağlık harcamaları ile ilgili. Ne yazık ki tümünü öngörmek zor. Aracılar, sağlık sigortasının hem işçiler hem patron tarafından birlikte ödendiği anlaşmadan kurtulmuş olabilir. Ama bu yalnızca Chrysler ve UAW yöneticilerinin sağlık harcamalarını nasıl kısıtlayacakları üzerine düşünceleri ve karar vermelerine yarayacak. Zaten eski bir anlaşma, onlara bu yetkiyi veriyor. Sözleşmede zaten vardı ve daha önce de kullanılmıştı. 2000-01 ve 2005’te, o dönem, Chrysler yöneticileri, patronun muafiyet tutarını zorla dayattı, muayene ve reçete masraflarında işçilerin ödediği kısmı yükseltti, işyeri hekimlerini işten çıkarttı ve sağlık paketlerini durdurdu.

İşçilerin bu sözleşme taslağına oy vermesi, Chrysler patronu Sergio Marchionne’ye ve UAW’ın en üst kademedeki yöneticisi Dennis Williams’a sağlık harcamalarında kesinti yapabilsinler diye boş senet vermesi demek.

Boş senet imzalamak istemeyen, kendilerine yalan söylemiş insanlara güvenmeyen Chrysler işçileri “HAYIR” oyu verecek.

Yıllarca “EVET” dedikten sonra, verilen tavizlere tepki göstermedikten sonra, otomotiv işçileri sonunda “HAYIR” demeye hazır hale geldi. Bu oyu vererek, kendilerinin ve çocuklarının hayatlarının, Sergio Machionne’nin kocaman evleri ve şirketin kârından daha önemli olduğunu dile getirdiler.

Bir kere “HAYIR” oyu vermek yeterli değil. Bu alçakların işçileri ilk seferden beri dinlemediği apaçık ortada.

Peki şimdi ne yapmalı? Gidip yeniden “HAYIR” oyu mu vermeli? “HAYIR” oyu vermek hiçbir zaman yeterli değildir, kaç kere yaparsanız yapın; eğer hayır

derken neyi kastettiğinizi iyice belirtmezseniz ki açıkça belirtmek için de elinizdeki gücü kullanmanız gerekiyor.

Greve çıkmak da yeterli olmayabilir; eğer grev sözleşme taslağının arabulucularının ellerine bırakılırsa. Açıkça görülüyor ki UAW yöneticileri, bir mücadele yürütmek istemiyor ve yapamazlar da! Yürüttükleri tek mücadele işçilere karşı Chrysler (ve Ford ile General Motors) ile yan yana durarak verdikleri.

Eğer otomotiv işçileri, daha iyi bir sözleşme istiyorlarsa, eğer herkesin aynı, yüksek ücret almasını istiyorlarsa, sağlık harcamalarından aldatmaca olmadan ve pazarlıksız yararlanmak istiyorlarsa, o zaman mücadeleyi kendilerinin vermesi gerekecek.

İlk ve en önemli şey, mücadele etmek isteyen işçilerin bir araya gelmesi ve etrafındakilerden başlayarak, fabrikalarındaki tüm işçileri örgütlemek. Bu zaten tüm fabrikalara ulaşacak bir iletişim ağını meydana getirecek çünkü Chrysler işçilerinin hepsi birbirini tanıyor çünkü iş arkadaşları ya ailelerinden ya arkadaşlarından ya mahallelerinden.

Peki UAW liderleri böyle bir harekete karşı çıkmayacak mı? Elbette çıkacak. UAW yöneticileri, tüm sendika yöneticileri gibi, işçilerin yaşam standartlarını aşağı çekerek, patronlara yüzyıllarca büyük kâr elde ettiren kapitalist ekonominin yardımcı koruyucuları.

Dolayısıyla evet, eğer mücadele etmek istiyorlarsa işçilerin yeni bir liderliğe ihtiyaçları var, mücadelecı bir liderlik. Bu esnada, işçilerin, şirketin safında yer alan tüm yöneticileri bir kenara koymaları gerekiyor. Bundan sonra belki ihtiyaçları olan liderleri bulacaklar. Spark (10.15)

Siyasi ve ekonomik kriz

Başkan Dilma Rousseff ikinci dönem başkanlığına başlar başlamaz siyasi bir kriz, Brezilya'yı sarstı. Bu krizin kaynağını Petrobras oluşturuyor. Buna ek olarak Brezilya, dünyayı saran ekonomik krizden de çok etkilendi.

Brezilya'nın en büyük şirketi olan petrol şirketi Petrobras, başta Kamu İnşaat Şirketleri ile olan sözleşmelerindeki tutara % 1 veya 2 ekleme yapıyordu. Böylece oluşan para miktarı 1 milyar avroyu aşmaktaydı ve bu para, iktidardaki İşçi Partisine (PT) ve onun ortaklarının kasalarına akıyordu. Bunun karşılığında özel şirketler, devlet ihalelerinden yararlanıyordu.

Yapılan incelemeler, onlarca siyasetçi ve patronun bu yolsuzluktan yararlandığını ortaya koydu. Şu ana kadar onlarca yıla varan hapis cezaları alan siyasetçiler, daha çok ikinci dereceden. Ama onların peşi sıra birinci derecede etkili siyasetçi ve iktisatçılar var: Arasında bakanlar, eski bakanlar PT başkanları ve patronlar da var. Gündeme gelen en son kişi Meclis Başkanı E. Cunha'dır. İsviçre bankalarında gizli hesapları olduğu ve vergiden 14 milyon avro kaçırdığı söyleniyor. Hatta bazı söylentilere göre PT kurucusu ve 2003 ile 2010 yılları arasında başkanlık yapmış olan Lula da yolsuzluğa bulaşmış.

Tüm bu olaylar ekonomik sıkıntılar çerçevesinde yaşanıyor. 2014 yılına kadar Brezilya, dünyadaki ekonomik krizden fazla etkilenmemişti. İşsizlik % 5 civarında ve enflasyon düşük seviyelerde seyrediyordu ve de ihracat bayağı iyi idi. Bugün ise işsizlik, resmi rakamlara göre % 9'a tırmandı, enflasyon % 10'nun üzerine çıktı ve yerli para birimi

dolara göre % 30 değer kaybetti. Bu yıl Gayri Safi Milli Hasılda (GSMH) % 3'lük gerileme söz konusu ve ülkenin temel ihracat ürünleri olan ham madde ve tarım ürünlerinin fiyatında sürekli düşüş yaşanıyor. Hükümet şimdiden, 2016'da Rio'da yapılacak olan Olimpiyat oyunlarının bütçesinde kesinti yapmaktan söz ediyor.

Bu olumsuz hava, başkanın desteğini yıpratıyor. Öyle ki ülke içindeki desteğinin % 7'ye kadar düştüğünden bahsediliyor. Ağustos sonunda, çoğunluğu küçük burjuva kitlelerinden oluşan bir milyona yakın insan sokağa dökülüp başkanın istifasını talep etti. Yürüyüşe katılanların çoğunluğu, yolsuzluklardan tepesi atan ve ekonomik sıkıntılarla boğuşan Sao Paulo'da yaşayan küçük burjuva kitlelerdi. Büyük burjuvazinin ise ne Rousseff'e ne de PT'ye yapacak eleştirisi yok, çünkü onlar burjuvazinin kârını önceki sağ iktidardan daha iyi korudu. Ancak kentlerdeki küçük burjuvazinin hoşnutsuzluğu ve tepkisi, siyasi istikrarsızlığa yol açıp burjuvazinin kârına zarar verebilir.

Başkanın görevden alınması konusunda, ana muhalefet partisi olan sağcı PSDB kendi arasında bölünmüş durumda. Aralarında eski başkan Cardoso'nun da bulunduğu bazıları, siyasi istikrarsızlık yaşanması korkusuyla 2018 seçiminin beklenmesini tercih ediyor. Rousseff'e karşı 2014'de aday olup kaybeden Aécio Neves'in de bulunduğu bazıları ise hiç zaman kaybetmeden yeniden iktidar koltuklarına gelmek istiyor.

Hükümetle birlikte olan PMDB, merkez sağ parti, artık güvenilir bir ortak değil. Bu partinin hükümette önemli bakanlıkları var

ve başkan yardımcısı da bu partiden. Rousseff'in görevden alınması veya istifa etmesi durumunda başkanlık bu partiye geçecek. PMDB yönetimi, hükümete baskı yapıp emekçilere ve yoksul kitlelere karşı hükümetin bazı yeni önlemler almasını; sağlık ve eğitim bütçelerinde kısıntılar yapılmasını, erkekler için emeklilik yaşının 65'e ve kadınlar için de 60 çıkarılmasını, en düşük yaşlılık aylığının dondurulmasını (şimdi 200 avro olan bu aylık asgari ücret seviyesinde ve onunla birlikte artıyor), Petrobras'ın, Sao Paulo metrosu ve bir sürü kamu şirketinin özelleştirilmesini istiyor. Eğer hükümet bu kararları alırsa, PMDB içerisinde kendisine karşı gelenleri yeniden yanına çekebilecek. Ama diğer yandan yoksul kitleler arasında kendisine sadık kalanları da böylece kaybetmiş olacak.

İşçi sınıfı, ne kendine "sol" diyen ama her şeyden önce burjuvazinin çıkarlarını savunan ve burjuvazinin çıkarları için "reform" iddiaları ile kitlelerin haklarına saldıran bir hükümete ne de açıkça işçi sınıfına karşı daha acı reçeteleri savunan sağ muhalefete güvenebilir. İşçi sınıfı, kendi çıkarlarını savunmalı. Trotçkist, Sosyalist Birleşik Emekçiler Partisi bu konuyu gündeme getirerek 18 Eylülde Sao Paulo'da 15 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş tertipledi.

Emekçilerin hem hükümete hem sağa hem de patronlara karşı kendilerine öz bir program oluşturmaları acil bir ihtiyaç. İşçi ve komünizm düşmanı sağın yürüyüşlerine karşı PT, faşizm geliyor, "sağ yeniden geliyor!" gibi çılgınlıklar atmaktan başka bir şey yapmıyor. Bunun sorumlusu kimdir? LO (23.10.2015)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Harabeye dönmüş bir ülke üzerinde Rus ve Batılı büyük güçlerin manevraları

Eylül başında Fransa ve ardından Rusya, İŞİD'e karşı Suriye'de hava bombardımanına başladı. Bu amaçla ileri sürülen bahanelerin hepsi, diğerinden ikiyüzlü. Terörizme karşı mücadele için mi? Ama cihatçıların güçlendiği topraklar, büyük güçlerin üzerinde devlet terörü uyguladığı yerler değil mi! İŞİD'in uyguladığı barbarlıktan kaçan Suriyeli kitleleri korumak iddiası ile yapılan geliş güzel hava bombardımanları, sadece cihatçıları öldürüyor ve sivil halka zarar vermiyor hikayelerine kim inanır?

Medya, Rusya'nın Suriye'de askeri gücünü arttırmasını bir sürpriz olarak sundu. Ancak, başta ABD olmak üzere, emperyalist ülke yöneticileri için hiç de sürpriz değil. Rusya, haftalar boyunca savaş gemileriyle Karadeniz'den yola çıkarak Boğazlar üzerinden geçerek Suriye'deki Tartus askeri üssüne silah yığınağı yaptı ve oradan da Lazkiye hava üssüne onlarca savaş uçağı sevk etti. Bütün bu yığınak Batılı, özellikle de ABD istihbaratının haberi olmadan ve belki de onayı olmadan yapılmadı.

Obama, 28 Eylül'de Putin ile New York'ta Birleşmiş Milletler genel kurulu toplantısı dahilinde görüştüğünde Putin'i, Suriye'deki askeri çatışmalar konusunda bir müttefik olarak gördüğü konusunda sinyal verdi.

Rusya askeri güçleri, Suriye'de Beşar Esad diktatörlüğüne karşı "muhalif güçleri" bombalamaya başladığında, ABD ve Fransız yöneticilerinin tepkili duyuruları gerçekten yapmacık tavrırlardan

ibaretti. Çünkü bombardımanlar, gerçekten ABD'yi rahatsız etmiş olsaydı, o zaman tepki, laf ebeliğiyle sınırlı kalmazdı. Aslında Rusya'nın askeri müdahalesi ABD emperyalizminin aylardan beri, hatta iki yıldan beri Suriye konusunda yaptığı strateji değişikliği çerçevesinde oldu. Suriye ve Irak'taki kargaşa ABD'nin eseri ve çözüm bulmaya çalışıyor. Bu nedenle daha önce karşısına aldığı güçlerle şimdi işbirliği yapmak istiyor. Bunlar arasında köktenci Irak Şii milisleri ve onları destekleyen İran, Suriye'deki Kürt milisleri ve de Esad rejimi de var. Ek olarak, Putin'in bölgeye gönderdiği askeri güçlerin de destek ve katkılarını bekliyor.

Rusya ile ilişkiler ve emperyalist güçler

Rusya'nın ve ondan önce SSCB'nin Suriye diktatörlüğü ile ilişkileri, çok eskiye dayanıyor. Suriye, Irak ve hatta Mısır, 1950'li yıllarda SSCB ile ekonomik ve diplomatik ilişkiler kurmuştu. İşte bu çerçevede 1970'li yıllarda Beşar Esad'ın babası diktatör Hahız Esad döneminde, Tartus limanı SSCB'nin katkılarıyla geliştirildi ve bir Sovyet limanı haline geldi.

İşte eskiden beri geliştirilen ilişkiler nedeniyle, 2011'de "Arap Baharı" diye adlandırılan Arap kitlelerinin isyanı döneminde Beşar Esad rejimi de kitleler tarafından tepkiyle karşılandığında, konu Birleşmiş Milletler güvenlik konseyine taşınıp askeri müdahale gündeme gelince, Rusya karşı oy kullandı. Aslında bu tavır, Batılı

yöneticilerin işine geliyordu, çünkü onlar da kendi kamuoyu tepkilerine rağmen, askeri müdahale yanlısı olmadıkları için Suriye diktatörlüğünün kendi kitlelerini bastırmasını tercih ediyorlardı.

Ancak Suriye'de kitlesel tepki bastırılınca, Türkiye'nin, Suudi Arabistan, Ürdün ve Katar'ın desteklediği ve bazısı aşırı islamcı olan silahlı milisler gelişti. ABD ve diğer Batılı emperyalist güçler, bunu fırsat bilerek Esad rejimine son vermek istedi. Çünkü Esad rejimi, 1950'lerdeki anti emperyalist Arap siyasetinden vazgeçmiş olsa da, bölgede uygulanan emperyalist siyaseti tamamen onaylamıyordu.

Bu girişim başarısızlıkla sonuçlandı ve Esad rejimi, darbe yiyip zayıflasa da ayakta durmayı başardı. Diğer yandan, yerel ülke güçlerine mali ve askeri desteğe ve ABD ile Fransa emperyalizminin dolaylı yardımına rağmen milis güçler arasında, Esad'ın yerini alacak bir güç oluşturulamadı. Ortaya çıkan tek büyük güç "İŞİD" oldu. Emperyalizm İŞİD'in, Esad rejiminden daha az kullanılabilir olduğu gerçeği ile karşı karşıya kaldı.

ABD, yine de Esad diktatörlüğünü teşhir ederek, rejimine karşı olan silahlı milislere mali ve askeri desteği sürdürüyor. Diğer yandan, yeni olarak Esad'ın müttefikleri Rusya ve İran ile işbirliği siyasetini geliştirdi. İşte bu çerçevede 2015 baharında ABD, Irak'ta, İŞİD'e karşı Irak ordusunun ve de Irak Şii milislerinin katıldığı (ki bu milisler daha önceleri ABD'ye karşı mücadele etmişti) ve de İran özel komando birliklerinin

başındaki İranlı bir generalinin komutası altında, askeri hareket düzenlenmesini onayladı.

ABD'nin, Suriye diktatörüne karşı yaptığı bu son ayar, tam da bir siyaset değişikliği sayılmaz. Çünkü ABD bölgeye hakim olmaya başladığından, yani II. Dünya Savaşının sonundan itibaren, bölgedeki temel uygulaması, siyasetini destekleyen güçlerle işbirliği, karşı gelenlerle mücadele etmektir. Suriye rejimi, Arap milliyetçisi siyaseti ve SSCB ile olan ilişkilerinden dolayı dışlanmıştı. Ama yine de ABD, ihtiyaç duyduğunda, Suriye rejimi ile işbirliği yaptı. Örneğin 1976 yılında Hafız Esad'ın askeri güçleri, Lübnan'a çeki düzen vermek için ABD hükümetinin onayı ile girmişti. Yine bu askeri güçler, 2005 yılında ABD'nin dayatması sonucu, Lübnan'dan çekilmek zorunda kaldı. 2008 ile 2011 yılları arasında Esad diktatörlüğü, emperyalizm tarafından onaylanan bir rejim olarak görüldü. Esad, Fransa ile serbest ticaret anlaşması yapmıştı. Türkiye, Erdoğan'ın "yeni Osmanlılık" siyaseti çerçevesinde ilişkiler geliştirdi. Her siyaset değişikliğinde işin başını, ABD emperyalizmi çekti.

Rusya'ya gelince: Rusya'nın askeri müdahaleyi başlatmasının temel nedeni Akdeniz'deki tek askeri limanı olan Tartus'taki üssünü, Esad karşıtı milislerin bölgeyi ele geçirme tehlikesi sonucu kaybetme riski. Ama Rusya'nın hedefi sadece bununla sınırlı değil. Putin, bölgeye önemli askeri güç göndererek, İŞİD'e karşı mücadelede Esad askeri güçleri ile ittifak yaparak önemli bir rol oynamak ve de Irak hükümeti, İran ve Kürt milisleriyle oluşturulacak her koalisyonda önemli bir konuma gelmek istiyor. Örneğin bu nedenle Rusya, eylül sonunda Bağdat'ta Irak, İran ve Suriye

istihbaratlarının da yer aldığı bir istihbarat ve güvenlik gücü oluşturdu.

İslamcı milislerin barbarlığı

Batılı politikacıların, saygın gördüğü silahlı güçler; El Kaide'ye bağlı El Nusra, İslam Ordusu ve yöneticilerinin bir kısmının İŞİD'in geldiği Irak İslam Ordusu kaynaklı olan Ahrar el Şam'dır.

2015 baharı öncesinde El Nusra ve Ahrar el Şam milisleri, farklı milislerle birleşerek Fetih Ordusunu oluşturdu ve Suriye'nin kuzey batısındaki İdlib kentini ele geçirdiler. Ancak onların iktidarı da, tuhaf bir şekilde İŞİD'in hakim olduğu bölgelerdekine çok benziyor: Şeriat zorla dayatılıyor, dükkanlar ve işyerleri namaz zamanı zorla kapatılıyor, islam geleneklerine uymayan çiftlere baskı yapılıyor ve eşine sadık olmayan kadınlar meydanlarda taşlanarak katlediliyor. Hazıranda, bir Dürzi köyünde 20'ye yakın kişi, El Nusra güçleriyle sorun yaşadıkları için katledildi. Aradan zaman geçtikçe Fetih Ordusu, İŞİD'e yaklaştığı ve denetimleri dışına çıktığı için Suudi Arabistan ve Katar artık başka bir milis güç olan İslam Ordusunu desteklemeye başladı.

Tabi ki ABD'nin siyasi seçeneği hiç de insani duygularla yapılmadı. Örneğin İŞİD karşısında askeri açıdan etkili olan milis güçlerinden biri YPG'dir. ABD, Kobani kuşatması esnasında Irak'taki Kürt yöneticiler aracılığıyla iş birliği yaptı. Irak Kürdistanı yöneticileri, 2003 ABD askeri müdahalesinden ve hatta daha öncesinden ABD ile işbirliği içinde ve ABD, Irak Kürt liderlerine özerklik elde etmeleri için yardım etti ve onların vasıtasıyla bölgedeki petrol kaynaklarına hakim oldu.

Erdoğan iktidarı, ABD'nin Kürt milislerini destekleme

siyasetini kabul etmek istemiyor. Erdoğan, YPG güçlerinin, PKK'nin müttefiki olmasından rahatsız ve onları bir numaralı terör örgütü olarak tanıtp ezmek istiyor. Bu nedenle de Erdoğan iktidarı, İŞİD güçlerine silah yardımı ve destek verdi.

ABD'nin, Rusya'ya yeşil ışık yakıp Esad rejimi, İran, Irak'taki Şii milisler ve Kürt milisleri temelinde bir İŞİD karşıtı koalisyon gücü oluşturulması, ABD'nin bölgedeki geleneksel müttefiklerinin bir kısmının hoşuna gitmiyor. Türkiye, Kürt milislerine yapılan destekten memnun değil. Aynı şekilde Suudi Arabistan ve Katar, Esad rejiminin İŞİD karşıtı güçlere katılmasını istemiyor. Ayrıca kendi oluşturdukları İslamcı milislerin, Suriye'de İŞİD gibi askeri saldırıya uğramasından rahatsızlar. Özellikle de rahatsız oldukları konu, en büyük yerel rakipleri olan İran'ın ön plana çıkması. Ama ABD'nin bu eski müttefikleri, tüm bunlara rağmen ekonomik ve siyasi çıkarları ve ABD'ye bağımlılıkları nedeniyle ABD'nin yeni siyasetine büyük bir olasılıkla katlanacaklar.

Rusya'nın askeri müdahalesi sonucu, gerek Suriye'de gerek genel olarak bölgede son yıllarda yaşanan iç savaş nedeniyle milyonlarca insanın yaşadığı felaketler sona erip bölgede istikrar sağlanacak mı? Emperyalist güçlerin, onlarca yıldan beri bölgede yarattıkları kargaşa ve buna eklenen kapitalist ekonominin kriz bataklığına giderek daha fazla batışı ortamında, kalıcı bir istikrar olasılığı fazla yok. Üstelik bazı güçler, İŞİD'e karşıymış görünüp el altından farklı siyasetler izlemeye çalışıyor. Tüm bunlar, bölgedeki kargaşaya bir çözüm getirmedikleri gibi yeni silahlı güçler oluşturup gericiliği daha da körükleyecek gibi görünüyor. LDC (17.10.2015)

Kitap... Kitap... Kitap...

SSCB'de Komünist Muhalefet, Troçkistler. Cilt 1, 1923-1927 Mutlaka okunması gereken bir kitap

H2O Kitap, SSCB'deki Komünist muhalefet ile ilgili çok değerli bir kitap yayınladı. Bu kitap bilinçli olarak karartılan bir dönem ile ilgili çok önemli bilgileri içeriyor.

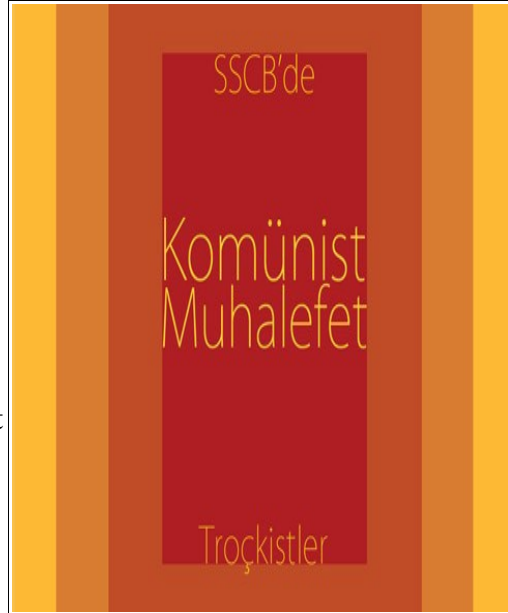
İnsanlık tarihinin en büyük devrimlerinden biri olan Rusya'daki 1917 devrimi ile ilgili gerçekler, devrimin yozlaşmasıyla iktidarı ele geçirip ayrıcalıklara kavuşan Stalinist bürokrasi için can alıcı bir tehlike idi ve bu nedenle çarpıtıldı. Devrimin yozlaşması aynı zamanda dünya burjuvazisinin de işine yaradığı için o da gerçeklerin aydınlanmasını istemiyordu ve yine de istemiyor. Komünist Muhalefetin kazanmasını hiç istemiyordu.

Kitap, Rusya'da son yıllarda yayınlanan o döneme ait gizli belgelerden yararlanarak hazırlandı.

Giriş bölümünde de belirtildiği gibi Rusya'da 1917 proleter devrimi, üç yıl süren iç savaştan zaferle çıktı, ancak harap olmuş ve kaynaklarını neredeyse tüketmişti. Devrimi yapan işçilerin önemli bir kısmı cepheden dönememiş, dönenler de takatsiz kalmıştı. Dünya devriminden yardım umudunu kesmeye başlayan işçi sınıfı, Sovyetlerdeki ağırlığını yitirerek, iktidarı, giderek bürokratikleşen devlet aygıtına kaptırdı.

Devrim artık dev bir memur kitlesinin elindeydi. Gittikçe artan ayrıcalıklarının güvence altına almaya can atan bu habis kitle, bir yandan, kendisine mal ettiği iktidarı işçi sınıfına karşı ilelebet elinde tutmanın yollarını ararken, beri yandan da yeniden güçlenen burjuvazinin rekabetini kırmaya çalışıyordu.

İşte bu koşullarda bir işçi

sınıfı muhalefeti, bir sol muhalefet, öncelikle fabrikalardan ve devrimi yapan partinin bağrından, Bolşeviklerin arasında yükseldi. Devrimi ve Bolşevizmi gasp eden bürokrasi ve onun yozlaşmış sözcüleri, bu muhalefeti kendi geçmişlerinden koparmak için yeniden adlandırmakta gecikmeyecekti: Troçkistler...

Lenin'in ölümünden kısa bir süre önce iktidarı ele geçiren Zinovyev-Kamanev-Stalin hizbi "Troçkizm" terimini icat etti. Bu yolla, Sol Muhalefeti, Lenin'in mücadelesine bağlılığını sürdüren parti tabanı ile karşı karşıya getirmeyi ve onları yalıtıp saf dışı etmeyi planlamışlardı.

Sol muhalefet, parti yönetiminin siyasal sapmalarını her aşamada eleştirdi. Her sorun karşısında, işçi sınıfının çıkarlarını temel alan bir bakış açısına sahipti. Bu bakış açısıyla, SSCB'nin geleceğini ayrılmaz bir biçimde dünya devriminin geleceğine bağlayan alternatif bir politik çözüm öneriyordu. Bürokrasinin bilinçli olarak ulusalcı bir geri çekilmeye yönelmesi karşısında, proleter enternasyonalizmin bayrağıyla muhalefet etti.

Sol Muhalefetin yürüttüğü mücadeleler boyunca, Troçki ve diğer ülkelerdeki taraftarları, Bolşevik-Leninistlerin seslerini SSCB'nin sınırlarının dışında da duyurmayı başardı. Böylece Rusya dışında küçük muhalif komünist gruplar ortaya çıktı. Bu grupların bazıları- Fransa'da Rosmer, Çin'de Chen Duxiu, ABD'de Cannon gibi- kendi ülkelerinde komünist hareketi kuran militanlar tarafından yönetildi. Ümit ederiz Cilt II de çok yakında okuyuculara kavuşur.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 5 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 10 Pound.